

SOBRE TOTS ELS ÀNGELS CAIGUTS

GUILLEM ROSSELLÓ

SOBRE TOTS ELS ÀNGELS CAIGUTS

GUILLEM ROSSELLÓ

XX PREMI DE NARRATIVA BREU
JOSEP PASCUAL TIRADO DE CASTELLÓ

UNARIA
EDICIONS

Aquesta obra va obtenir el XX Premi de Narrativa Breu Josep Pascual Tirado de Castelló, amb un jurat format per Rosa Miró Pons, Josep Mª Rambla Renau, Mª Victoria Pascual Mon, Joan Josep Trilles Font i Amelia Díaz Benlliure. Amb la col·laboració de l'Excma. Diputació de Castelló, la llibreria Babel i la Federació de Colles de Castelló.

Primera edició: Novembre 2019

© **Text**

Guillem Rosselló

© **D'aquesta edició**

Unaria ediciones

Paseo de la Amistad, 39 - 1° local 10

12003 Castelló de la Plana

www.unariaediciones.com

hola@unariaediciones.com

Coordinació editorial

Amelia Díaz Benlliure

Correcció

Maria Martínez

Disseny de la col·lecció

Akane Studio

ISBN

978-84-121165-2-6

Dipòsit legal

CS 1068-2019

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret de l'excepció prevista per la llei. Adrece's a Cedro (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

I	
EL SOMNI DE PARÍS	11
II	
LA BELLESA DEL MIRATGE	37
III	
HISTÒRIA D'UN BANC DE FUSTA I UNA CAPSA DE CARTÓ	49
IV	
LA FINESTRA TANCADA	67
V	
LES ALTRES ANDANES	77
VI	
L'ÀNGEL ESTÀ SOTA ELS XIPRERS	95
VII	
LA FOSCA I EL DESIG	115
VIII	
LA DAMA DEL DIABLE	123
IX	
LA MORT DE L'ÀNGEL	141

I

EL SOMNI DE PARÍS

Era la tercera matinada de la nostra estada a París i només ens en mancaven dues abans d'haver de tornar a casa a reprendre la vida de sempre que, en el nivell artístic, em tenia un poc desanimada. Però, per a no pensar-hi més, em recordava que encara ens trobàvem a la ciutat més meravellosa del món on un poble, amb la raó, la saviesa, el coratge i la sang, havia conquerit la llibertat del pensament i on l'art, vessant d'aquesta llibertat tan bella com salvatge, s'havia apoderat dels seus carrers creant-hi una mena de Bohèmia meravellosa que havia deixondit la emmidonada Europa... Però fins a aquell instant la meva ànima no havia trobat el Montmartre que necessitava per omplir-me'n malgrat que m'hagués passejat pels seus carrers estrets i més suggeridors i hi hagués cercat el Pigalle; el Moix Negre n'és testimoni.

Aquell matí, en el meu cor, només hi restava un últim motiu per a l'esperança... però no el podia compartir, perquè sorgia d'un fet tan demencial que ni n'Àlex, el meu company, l'hauria entès. A més, admet que tenia por que al final no es tractés d'una nova bogeria de les meves... ¿Com podia contar que poques setmanes abans de viatjar a París havia somniat amb una llibreria parisenca anomenada Shakespeare and

Company, de la qual, fins aquell moment —i n'estic segura—, no n'havia sentit parlar mai? ¿I com li podria explicar que en cercar-la per Internet, havia sabut que era una de les llibreries més antigues i cèlebres de París? ¿I com li hagués confessat —cap altra paraula no ho explica millor— que tenia la sensació que en ella hi trobaria la resposta que el meu cor cercava des de feia massa temps...? Crec l'Àlex i qualsevol persona se n'haurien rigut de mi en escoltar-me... i amb motiu. Per això jo havia tractat d'oblidar el somni... que després, amb el transcórrer els dies, s'havia convertit en una mena de fixació mental que no em deixava alenar en pau, fins que em va fer prometre que aniria a París i visitaria la llibreria. A més, se'm feia urgent sortir dels dubtes en què els companys de l'acadèmia de pintura on estudiava, m'havien capficat.

Jo, fins pocs mesos abans, havia tingut clar el meu concepte de l'art, i no volia perdre la seguretat que això em donava. Per a mi l'hiperrealisme que m'entossudia en practicar, era el camí més correcte i era el que apreníem a les classes, fins que una tarda, en arribar a l'estudi, els alumnes vam veure que en els nostres cavallets hi havia teles noves i que les altes cadires a les quals ens solíem asseure estaven plenes de pots de pintura de diversos colors. Ni rastre dels tubs.

—Pintarem les parets? —li va demanar al mestre un company.

—No... avui pintareu... bogeries —ens respongué el mestre, somrient— i ho fareu sense disposar de cap model. Només agafareu els pinzells amb els llavis i, deixant-vos emportar pel magí, posareu colors damunt la tela...

No m'agradà la idea. Mai m'havia doblegat a la facilitat que les coses rares posen a l'abast dels pinzells de qualsevol

postulat a geni. El mestre veié el meu disgust... i el plaer dels companys que, sense fer-se pregar, començaren a pintar bes-tieses. Sabien que jo només creia en els pintors com el Velázquez o Antonio López, amb artistes que no fugien de la realitat i la sabien transmetre fidelment. Així i tot i fent un esforç em vaig posar el pinzell als llavis, el vaig mullar dins la pintura vermella, i fins i tot vaig arribar a traçar una ratlla enmig de la tela... però em semblà tan absurda que vaig deixar que el pinzell em caigués a terra.

—No vull jugar a això! —em vaig lamentar—. Semblem infants!

—No tot és biologia i matemàtica! —em va retreure el mestre, recordant-me els estudis que jo estava fent a la universitat—. No tot és física i química! No tot és tan lògic com tu desitjaries que fos!

—Hi ha més realitats que les que veiem! —va afegir un company—. I també hi ha la llibertat que tenim per a fer el que ens doni la gana i sense marcar-nos cap objectiu! —va sentenciar—. Ens podem expressar de moltes maneres!

—Visca l'anarquia! —va cridar una companya provocant algunes rialles.

—I a això ho hem d'anomenar art? —li vaig demanar.

—Ho pot arribar a ser!

—Però també seria possible... —li vaig respondre, plena de sospites— que només sigui la forma que alguns falsos artistes han trobat per a no haver de perfeccionar la seva pintura i fugir de l'esforç.

—Em vols dir que el Dalí...?

—El Dalí abans d'enfollir va practicar l'hiperrealisme i era meravellós! —li vaig recordar—. Però tota la resta del seu

treball foren somnis i follies... més fàcils de pintar que el seu Crist surant a l'aire, i no sé si poden ser considerades art... almenys si ho mirem des de la raó...

Es posaren a riure i jo, ofesa, vaig sortir de l'estudi i vaig partir cap a casa. Em sentia ferida i traïda pel mestre i els companys. Pel camí m'adonava que m'hauria d'haver defensat i no haver-me posat en aquella situació tan... violenta. Aquella tarda, en arribar a casa estava feta pols, i m'angoixava recordar que els companys de classe creien que l'abstracció era una forma d'art. Per a mi els relloges de Dalí eren graciosos, però els mancava l'esforç de la perfecció que els cinc sentits ens mostren. La raó ha de manar i no el caprici.

Quan n'Àlex va arribar a casa va notar que estava contrariada.

—No em facis preguntes! —li vaig pregar per no discutir. Vam sopar en silenci i vaig recordar el somni.

—Vull anar a París —vaig murmurar a les postres.

Em mirà als ulls i jo vaig permetre que veiés que el tema no era discutible. No tenia un bon dia.

—D'acord... —va acceptar una mica perplex, i després va ser prou hàbil com per no fer-me preguntes.

—Per ara no tornaré a les classes de pintura... He perdut la il·lusió — vaig afirmar per primer cop a la vida—. Pot ser que no torni a pintar mai més...

Ell rompé a riure mentre em demanava disculpes amb el gest, i aleshores sonà el telèfon salvant-lo de la meva renyada. Era el mestre.

—Et trobes bé? —volgué saber—. He fet qualque cosa que t'hagi molestat? —em va demanar deixant-me endevinar que

estava més preocupat de no perdre el seu prestigi de mestre que del meu problema amb la pintura.

—No... —li vaig negar.

—Potser no t'he sabut entendre... o no hagi aconseguit que entenguis fins a on podries arribar amb les tècniques de la pintura a l'oli que t'he ensenyat... Però et puc assegurar —va afegir— que els colors de les teves teles poden anar fins a més enllà d'on tu les fas arribar... Veig que no t'he sabut conduir cap a un art més lliure dels possibles —es va criticar—, cap a la poesia que la pintura pot crear.

—Hi ha molta poesia que no ho és —vaig ironitzar— perquè hi ha qui s'anomena poeta i no és més que un mal escriptor que sap crear embulls amb les paraules fins a fer-les misterioses... M'has ajudat molt —el vaig voler tranquil·litzar—, però no vull deixar de veure que encara no he trobat la font de l'art abstracte —em vaig lamentar—, i no em vull inventar el que no tinc assumit!

Hi hagué un instant de silenci en què degué repassar la nostra relació.

—Jo —va murmurar, afectat— he tractat que connectessis amb les escoles dels grans mestres d'Europa... Però encara no t'he parlat de les muses... Cada artista ha de trobar les seves i...

—No hi ha muses! —li vaig negar—. Hi ha el que hi ha! La realitat, les tècniques i l'habilitat de les mans! El Velázquez i l'Antonio López són els millors!

—Hi ha molt més que tot això que dius! —em cridà.

Era la primera vegada que ho feia i vaig quedar tallada.

—De la lluna en podem dir qualsevol cosa i ningú ens podrà contradir! —li vaig contestar finalment tractant que